

αστακός

αστακός, ο, ουσ. [<αρχ. ἀστακός], ο αστακός. Υποκορ. **αστακουδάκι, το**.

- *αρματωμένος σαν αστακός*, βλ. φρ. *οπλισμένος σαν αστακός*.

- *κόκκινος σαν αστακός*, κατακόκκινος, ιδίως από ντροπή, θυμό ή από τον ήλιο: «μόλις τον κατσάδιασε ο διευθυντής του, έγινε κόκκινος σαν αστακός || μόλις έβρισε ο άλλος την αδερφή του, έγινε κόκκινος σαν αστακός || κάθισε πολλές ώρες στον ήλιο κι ήρθε κόκκινος σαν αστακός». Από το ότι ο αστακός γίνεται κατακόκκινος, όταν βράσει.

- *οπλισμένος σαν αστακός*, πάνοπλος: «ήρθε οπλισμένος σαν αστακός και μας απειλούσε || οι εχθροί ήταν οπλισμένοι σαν αστακοί».

- *πιάσε τον αστακό και κούρεψε το μαλλί του*, δεν μπορεί κανείς να έχει κέρδος από ασήμαντες επιχειρήσεις: «τι λεφτά μπορεί να βγάζει ο φουκαράς από ένα συνοικιακό ψιλικατζίδικο! Πιάσε τον αστακό και κούρεψε το μαλλί του». Από το ότι ο αστακός δεν έχει μαλλί· βλ. και φρ. *πάρ' τ' αβγό και κούρεψ' το!* λ. [αβγό](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας